

[Erik Eriksen.]

den enkelte familie har. Staten kan f. eks. få indtægter, som det ville være rigtigst at give afkald på, så de forblev hos borgerne og ikke passerede den offentlige økonomi. Har staten mange penge liggende i kassen, så er det — det har det i hvert fald indtil nu for mange af vore politiske modstandere været — som om pengene bogstavelig talt brændte dem i hånden. De måtte hurtigst muligt gives ud. Og dermed er den ofte påberåbte konjunkturudjævnen finanspolitik gjort til det rene vrøvl. Den er blot blevet til et skalkeskjul for ønsket om fortsat stigende indtægter og udgifter for statskassen.

Derfor har vi også lært, at statens udgifter spiller en meget væsentlig rolle for den økonomiske udvikling. Når investeringerne stiger, hvad der i sig selv er et meget stort gode, er det nødvendigt, at opsparingen stiger i nogenlunde samme takt. Derfor er det nødvendigt, siger jeg, at se på årsagerne til, at opsparingen ikke er steget med tilstrækkelig styrke.

Vi har fra vor side for længe siden påpeget, at de stadige prisstigninger virker som en gift for opsparelysten. Trods det høje renteniveau var prisstigningerne sidste år så store, at sparernes rente blev nul. Det siger sig selv, at det er noget, der ikke stimulerer til opsparing. Derfor er det vigtigt for hele vor økonomiske politik, at priserne holdes i ave. Jeg vil også i denne forbindelse fremhæve retfærdighedshensynet over for mange selvpensionister og andre, der foretager en langsigtet opsparing, og som prisstigningerne berøver en væsentlig del af frugten af deres afsavn.

Men ikke alene inflationen virker til skade for opsparingen. Det gælder også skatterne, såvel ved deres størrelse som ved selve opkrævningsformen. For mange, det gælder vist for de fleste, fremkommer opsparingen, når forbruget er dækket og skatterne er betalt. Bliver skatterne for store, går det fra opsparingen. Da det er nødvendigt med en stor opsparing for at sikre en stor beskæftigelse, ville det med det nuværende store skattetryk være rimeligt at gøre i hvert fald det meste af opsparingen skattefri. Mener man ikke, det kan gøres på en gang, så bør man i hvert fald, som det nu også sker, udvide de be-

stående opsparingsordninger ganske væsentligt. En øget opsparing, minder jeg om, er et gammelt punkt på mit partis program. Jeg mener, at tiden har givet det endnu større vægt end tidligere, og det har glædet mig at se, at der i kredse langt uden for oppositionen efterhånden er blevet forståelse for rigtigheden af vore synspunkter på disse områder.

Også i selve skattesystemet ligger der en afsvækkelse af opsparingsmulighederne. Det siger sig selv, at når hele indkomsten beskattes, hvad enten den er forbrugt eller en del af den er opsparet, virker det ikke befordrende på opsparingen. Det gør derimod skatter, som hviler på forbruget, og som lader opsparingen gå fri. Vi har derfor gennem adskillige år vendt os imod at tildele indkomstskatten en for stor plads i den samlede beskatning. Vi har længe haft den opfattelse, at der burde ske en formindskelse af indkomstskatternes plads i vort skattesystem, således at en voksende del af det nødvendige skattetryk kom til at hvile på forbrugsafgifterne.

Jeg skal i øvrigt ikke trætte med nogen lang opremsning af de mange punkter, på hvilke vi kan drage lære af de senere års økonomiske udvikling. Dog må jeg fremhæve, at vi også gang på gang har understreget, at vi ikke i det lange løb kunne lade det forhold ligge, at folk, som har været så heldige at få en lejlighed i rette tid, herigennem har sikret sig en umådelig fordel, som ikke er blevet de unge og dem, der har måttet skifte bopæl, til del. De må betale de høje huslejer. Det er så en ting for sig, at huslejerne som følge af den økonomiske politik bl. a. og gennem opretholdelsen af det høje renteniveau er skruet væsentligt op. Huslejepolitikken bevirker således en skæv fordeling af lejlighederne og modvirker en meget ønskelig bevægelighed for arbejdskraften. Det er derfor efter vor opfattelse en nødvendig forudsætning for en sanering af vor økonomi, at der i hvert fald sker en begyndende afvikling af de restriktioner, vi finder på dette område. Huslejusteruleringen står jo i dag som den sidste af krigstidens restriktioner. Det er snart en menneskealder siden, den indførtes, og huslejestoppet og den politik, der i det hele taget knytter sig til dette område, mener jeg for længst har overlevet sig selv. Men en løsning kan ikke